

Op reis. De reis van je leven.

Je leven een reis?

Een reis - waarheen?

Op reis. Dan denk je waarschijnlijk aan vakantie, aan vakantiereizen. Ben jij op reis?

Hè, wat bedoel je nou, nee toch, ik zit toch hier - ik ben weer terug van vakantie!

En je leven dan: is je leven een reis? M'n leven een reis?

Nou, dat weet ik eigenlijk niet, ja misschien ook wel.

Even een iets andere benadering. Als je op reis gaat, heb je een doel. Een reisdoel. Nu bedoel ik met "je leven een reis" niet zoiets als het telkens begeven / het telkens gaan van de ene naar de andere plaats.

Nee, het gaat om het reisdoel. Om het doel van je leven.

Wat wil je bereiken? Ligt jouw doel - je levensdoel - alleen in deze wereld?

Maar... zal je misschien zeggen - mag je dan niet genieten van een mooi boek, van goede muziek? Mag je dan niet sporten, een fijne vakantie hebben? Mag je geen plezier maken met je vrienden? Mag je...

Het antwoord is: natuurlijk wel, maar beseft wel dat al deze dingen tijdelijk zijn, ze gaan voorbij. Nu bedoel ik dit niet als doodoener, maar het is de realiteit, de werkelijkheid is echt zo.

Het gaat dus om de vraag: waar verwacht je het van. Waar verwacht je het van in je leven: verwacht je het van sport, vrienden, je brommer, geld, werk, enz., óf verwacht je het van God, van Jezus?

Je leven een reis!? Je ziet het, er wordt iets dieper gegraven.

God roept je, God vraagt je om op reis te gaan.

God riep ook Abraham om op reis te gaan. Dat lezen we in Genesis 12: 1-9.

Lezen: Genesis 12: 1-9

STV

- 1 De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal.
- 2 En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!
- 3 En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.
- 4 En Abram toog heen, gelijk de HEERE tot hem gesproken had; en Lot toog met hem; en Abram was vijf en zeventig jaren oud, toen hij uit Haran ging.
- 5 En Abram nam Sarai, zijn huisvrouw, en Lot, zijns broeders zoon, en al hun have, die zij verworven hadden, en de zielen, die zij verkregen hadden in Haran; en zij togen uit, om te gaan naar het land Kanaän, en zij kwamen in het land Kanaän.
- 6 En Abram is doorgetogen in dat land, tot aan de plaats Sichem, tot aan het eikenbos More; en de Kanaänieten waren toen ter tijd in dat land.
- 7 Zo verscheen de HEERE aan Abram, en zeide: Aan uw zaad zal Ik dit land geven. Toen bouwde hij aldaar een altaar den HEERE, Die hem verschenen was.
- 8 En hij brak op van daar naar het gebergte, tegen het oosten van Beth-el, en hij sloeg zijn tent op, zijnde Beth-el tegen het westen, en Ai tegen het oosten; en hij bouwde daar den HEERE een altaar, en riep den Naam des HEEREN aan.
- 9 Daarna vertrok Abram, gaande en trekkende naar het zuiden.

HSV

- 1 De HEERE nu zei tegen Abram: Gaat u uit uw land, uit uw familiekring en uit het huis van uw vader, naar het land dat Ik u wijzen zal.
- 2 Ik zal u tot een groot volk maken, u zegenen en uw naam groot maken; en u zult tot een zegen zijn.

- 3 Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt, zal Ik vervloeken; en in u zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden.
- 4 Toen ging Abram op weg, zoals de HEERE tot hem gesproken had, en Lot ging met hem mee. Abram was vijfenzeventig jaar oud, toen hij uit Haran vertrok.
- 5 Abram nu nam Sarai, zijn vrouw, en Lot, de zoon van zijn broer, en al hun bezittingen die ze verworven hadden, en de mensen die zij in Haran verkregen hadden; en zij gingen weg om naar het land Kanaän te gaan; en zij kwamen in het land Kanaän.
- 6 En Abram trok door dat land heen tot aan de heilige plaats bij Sichem, tot de eik van More. De Kanaänieten woonden toen in dat land.
- 7 Toen verscheen de HEERE aan Abram en zei: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven. Toen bouwde hij daar een altaar voor de HEERE, Die hem verschenen was.
- 8 Vandaar brak hij op naar het bergland ten oosten van Bethel en zette zijn tent op tussen Bethel in het westen en Ai in het oosten. Daar bouwde hij voor de HEERE een altaar en riep de Naam van de HEERE aan.
- 9 Daarna trok Abram gaandeweg verder naar het Zuiderland.

God roept Abraham. Abraham zou niet uit zichzelf op weg gegaan zijn. Maar als God hem roept, gaat hij. Waarheen? Dat weet hij nog niet!

Moet je je dat eens voorstellen... je gaat weg, je gaat / je moet op reis zonder te weten waarhée! Ik denk dat je dat niet zomaar doet, daar zal heel wat strijd / heel wat wikken en wegen aan vooraf zijn gegaan.

En dat is ongetwijfeld ook bij Abraham zo geweest. Maar toch, Abraham gaat. Ook al is zijn reisdoel hem onbekend. Hij gelooft volledig in de belofte van God.

Zo kwam Abraham van Haran in Kanaän. En daar wonen zij in tenten als in een tijdelijk onderkomen. Hij is er een vreemdeling.

God roept ook jou om op reis te gaan.

Net zo als Abraham?

Moet ik ook reizen / trekken?

Moet ik ook een "vreemdeling" worden? Ja en nee.

Een vreemdeling worden - wereldvreemd worden.

Moet dat? Nee, het betekent niet dat je je als kluizenaar uit deze wereld moet terug trekken.

Je staat midden in deze wereld. Je hebt er een taak, een roeping. Dat betekent dat gewone dingen van elke dag iets extra's krijgen, iets van meerwaarde. Maar dat betekent niet als iets vanzelfsprekends dat dan alles op ronde wieltjes loopt. Nee, het zal best wel eens moeilijk zijn om te blijven geloven in God, om te blijven geloven dat je een taak hebt en welke taak.

Ja, dat is het nu net, wat is dan mijn taak, dat zie ik niet, dat voel ik helemaal niet!

Nou, je allergrootste taak is God liefhebben en je naaste, ouders, vrienden, klasgenoten, degene die je eigenlijk helemaal niet mag ook accepteren, enz..

Dat is moeilijk, ontzettend moeilijk. Zelf, alleen kun je dat ook niet. En word je wel eens moedeloos, zie je het niet zitten.

Maar God is er, Die wil je helpen daarin.

En dat moet je nu juist geloven. Geloven dat God altijd er is, dat Hij jou ziet in je moeilijkheden, dat Hij voor je klaarstaat, Hij je wil helpen. En jij, wat moet jij dan doen?

Vragen aan God, bidden, je overgeven aan God, vertrouwen op God dat Hij het beste met je voor heeft.

Misschien denk je ook nog wel: maar houdt geloven nu altijd in - moeilijkheden, problemen, strijd? Is er nu nooit blijdschap? Ben je nu nooit blij dat je God mag kennen?

Natuurlijk, want dat geeft je juist kracht, moed om door te gaan. Daardoor zie je ook dat dit leven maar tijdelijk is, dat er na dit leven op aarde een nieuw leven is. Een leven met God.

Maar God lijkt vaak zo ver weg. Het lijkt vaak of Hij er helemaal niet is?

Ja, dat is zo. Maar dan is het ook jouw taak, jouw verantwoording om tot God te gaan, te bidden, bijbel lezen, naar club, catechisatie, enz.. 't Is goed en fijn om met anderen bezig te zijn, om met anderen over God te praten, om samen bijbel te lezen, en samen te bidden, maar ook om samen een spel te doen, samen plezier te hebben, samen...

En daar is de club nu ook voor. Zo'n sfeer, zo iets proberen wij op club.

('t Is natuurlijk overbodig om dit te zeggen, want jullie komen natuurlijk allemaal, hopen wij!)

Goed, de afsluiting.

Op reis. De reis van je leven.

Je leven een reis?

Een reis - waarheen?

Op reis. De reis van je leven.
Je leven een reis?

①.

Een reis... waarheen?

za.

240901

Op reis. Dan denk je waarschijnlijk aan vakantie - aan vakantie reizen. Ben jij op reis? He, wat bedoel je nou, je toch ik zit toch hier - ik ben weer terug van vakantie!

En je leven dan: is je leven een reis? M'n leven een reis? Nou, dat weet ik eigenlijk niet, ja misschien ook wel.

Een een iets andere benadering. Als je op reis gaat, heb je een doel. Een reisdoel. Nu bedoel ik ~~het~~ met "je leven een reis" niet ~~zo~~ zoals als het belluans ~~op~~ bequens, / het telluans gaan van de ene naar de andere plaats. Nee, het gaat om het reisdoel. Om het doel van je leven.

Wat wil je bereiken? ligt jouw doel - je levensdoel, alleen in deze wereld?

Maar... zal je misschien zeggen -

mag je dan niet genieten van een mooi

1

boek, van goede muziek? mag je dan niet sporten, de fijne vakantie hebben? mag je geen plezier maken met je vrienden? mag je ...

Het antwoord is: natuurlijk wel, maar besef wel dat al deze dingen tijdelijk zijn, ze gaan voorbij. Nu bedoel ik dit niet als dooddoener, maar het is de realiteit, de werkelijkheid is echt zo.

Het gaat dus om de vraag: waar verwacht je het van. Waar verwacht je het van in je leven: verwacht je het van sport, vrienden, je ^{van} broer, ^{van} glorie of verwacht je het van God, van Jezus?

Je leven een reis!? Je ziet het, er wordt iets dieper gegraven. God roept je, God vraagt je om op reis te gaan.

God riep ook Abraham om op reis te gaan. Dat lezen we in Gen 12: 1-9.

God roept Abraham. Abraham zou niet uit zichzelf op weg gegaan zijn. Maar als God hem roept, gaat hij. Waarheen? Dat weet hij nog niet! Moet je je dat eens voorstellen... je gaat weg, je gaat je moet op reis zonder te weten waarheen! Ik denk dat je dat niet zomaar doet, daar zal heel wat strijd / heel wat wihien en wegen aan vooraf zijn gegaan.

En dat is angstig, ook bij Abraham zo geweest. Maar toch, Abraham gaat. Ook al is zijn versdoel hem onbekend. Hij gelooft volledig in de belofte van God. Zo kwam Abraham van Haran in Kanaän. En daar waren zij in tenten, als in een tijdelijk onderkomen. Hij is er een vreemdeling.

God roept ook jou om op reis te gaan. Net zo als Abraham?;

moet ik ook reizen / trekken?

moet ik ook een "vreemdeling" worden? Ja en nee. Een vreemdeling worden - wereldvreemd worden moet dat? Nee, het betekent niet dat je je als kluizenaar uit deze wereld moet terug trekken.

Je staat midden in deze wereld. Je hebt er een taak, een roeping. Dat betekent dat gewone dingen van elke dag iets extra's krijgen, iets van meerwaarde. Maar dat betekent niet als iets vanzelfsprekends dat dan alles op ronde wielotjes loopt. Nee, het zal best wel eens moeielijk zijn om te blijven geloven in God, om te blijven geloven dat je een taak hebt en welke taak. Ja, dat is het nu niet, wat is dan mijn taak, dat zie ik niet, dat voel ik helemaal niet! Nou, je allergeenste taak is God liefhebben en je naaste, je ouders, vrienden, klasgenoten, degene die je eigenlijk helemaal niet mag ook accepteren enz. Dat is moeielijk, Ontzettend moeielijk. Zelf, alleen kun je dat ook niet. En wordt je wel eens moedelous, zie je het niet zitten.

Maar God is er, Die wil je helpen daarom. En dat moet je nu juist geloven. Geloven dat God getygd er is, dat Hij jou ziet in je moeielijkheden, dat Hij over je klaarstaat, Hij je wil helpen, En jij, wat moet jij dan doen?

Vragen aan God, bidden, je overgeven aan God vertrouwen op God dat Hij het beste met je voor heeft.

(3)

Misschien denk je ook nog wel: maar houdt
oplossen nu altijd in - moeïgheden, problemen,
stijf. Is er nu nooit blijdschap. Ben je
nu nooit blij dat je God mag kennen.
Natuurlijk, want dat geeft je juist kracht, het
moed om door te gaan. Daardoor zie je
ook dat dit leven maar tijdelijk is, dat
er ~~na~~ na dit leven op aarde een nieuw
leven is. Een leven met God.

Maar God lijkt vaak zo ver weg. Het lijkt
vaak of hij er helemaal niet is?

Ja, dat is zo. Maar dan is het ook jouw
taak, jouw verantwoordelijkheid om tot God te gaan,
te bidden, bijbel te lezen, naar club, cathedrale
enz. Is goed en fijn om met anderen bezig
te zijn, om met anderen over God te praten,
om samen bijbel te lezen, om samen te bidden,
maar ook om samen om spel te doen,
samen plezier te hebben, samen
en daar is de club nu ^{ook} voor. Zo'n sfeer, ze.
zo reis ~~alle~~ proberen wij op club. / ~~en~~
~~dat~~ (It is natuurlijk verboden om dit te
zeggen, want jullie waren natuurlijk allemaal
hopelijk!))

①

Goed, de afsluiting.

Op reis. De reis van je leven.
je leven een reis?
een reis - waarheen?

Wat is de reis van je leven?
Wat is de reis van je leven?
Wat is de reis van je leven?

Wat is de reis van je leven?
Wat is de reis van je leven?
Wat is de reis van je leven?

Wat is de reis van je leven?
Wat is de reis van je leven?
Wat is de reis van je leven?

Wat is de reis van je leven?
Wat is de reis van je leven?
Wat is de reis van je leven?